

ната и право при менъ. Уплашихъ се най-напрѣдъ : хайду-тинъ, рекохъ си... То да му видишъ каяфетя само. Крака има, като клечки... Че то излѣзе напѣ челѣкъ. Дадохъ му хлѣбъ.

— Заведи ме при госта си!

— Азъ съмъ го турилъ на скришно, ела по мене. И дѣдо Стоянъ въведе Огнянова въ воденицата.

Тя бѣше тъмна.

Той запали газева лампица, прѣкара Бойча между зидътъ и воденичнитѣ камъни и между два хамбаря и се спрѣхъ прѣдъ една врачка, увиснхлитѣ и раздранитѣ паяджини по която, свидѣтельствувахъ, че е стояла затворена дълго врѣме.

— Какъ, той е тука запрѣнъ?

— Ами? покритото млѣко котки го не яджтъ... не е ли тѣй, даскале?

И дѣдо Стоянъ почука и извика :

— Господине, излѣзъ, ваша милость!

Вратата се отвори и единъ човѣкъ, като се приведе, излѣзе изъ нея. Той бѣше дребничѣкъ, сухичѣкъ момѣкъ, русъ, съ твърдѣ дребно лице, небръснхто отдавна, съ живъ погледъ и леки движения; но той порази Огнянова съ страшната си мършавость и слабость. Той бѣше облѣченъ въ бѣло хшовско облѣкло, добрѣ прилѣпнхто на дръгливото му тѣло, напѣстрено съ традиционнитѣ висулки, шарила и гайтани по гърба, гърдитѣ и колѣнитѣ, и испокжсано страшно, така щото се виждахъ голитѣ мяса на скитника.

Още при пѣрвъ погледъ, той и Огняновъ испуснххъ по единъ зачуденъ викъ.

— Муратлийски!

— Краличъ!

И тѣ се стиснххъ за ръцѣтѣ и се целувахъ въ устата.